

Det kongelige Theaters Repertoire.

Nr. 150.

Hugenotterne.

Priis: 24 Stilling.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Rådhusstræde Nr. 17.

Die königliche Ehren-Regierung

Mr. W. W.

Regierung

—

Preis: 24 Schilling

Verlag v. J. B. Neumann, Neudamm
Hof- und Staatsdruckerei
No. 17

Hugenotterne,

Opera i fem Acter af Scribe; Musikken af Meyerbeer;
oversat af Th. Overskou.

Personerne:

Marguerite af Valois, Søster til Karl den IX.
af Frankrige, Henrik den Fjerdes Brud.
Greven af Saint-Bris, Gouverneur i Paris.
Valentine, hans Datter.
Greven af Nevers,
Tavannes,
Cosé,
Mern,
Keh,
Maurevert,
Handlingen foregaaer i August 1572; de to

Raoul de Rangis,
Marcel, Soldat, hans Tjener,
Vois-Rose, Soldat,
Urbain, Bage hos Marguerite af Valois.
Tre Munk.
En Hofdame.
Anføreren for Bysvendene.
Catholiske og protestantiske Aedelsmænd, Borgere, For-
gerpiger, Bager, Studenter, Soldater, Bysvende,
Munke, Bølgemere, Hofbetjente.

første Acter i Touraine, de tre sidste i Paris.

Første Act.

En Havedal i Greven af Nevers Slot i Touraine. I Baggrunden Buevinduer, hvorigennem man seer ud i Haven; paa høire Side en Dør, som fører til de indre Gemakker; paa venstre Side et af et Tæppe skjult Buevindue, som antages at vende mod et Cabinet. Omkring et rigtbesat Bord staae ledige Stole.

Greven af Nevers, Tavannes, Cosé, Keh, Mern, Raoul og flere Adelsmænd staae i forskellige Grupper og ere i munter Samtale.

Nevers.

Tilbeds, mine Venner! tilbeds!

(Alle sætte sig om Bordet.)

Chor.

Druer, Sang og Glæde
Begeistre vor Skjæde;
Lifligt krydres Luften
Af Ketternes Duften —
O, hvor himmelft Lyft!
Bachus, vinlovfrandsket,
Af Fauner omdandset,
Thyruslaven svinger
Og Salighed bringer
I de røde Druer,
Hvis Kraft gjennemluer,
Varm som Ild, mit Bryst!
Stjank Syracuser,
Dens Duft er sød!
Ah, hvor den bruser,
Saa frisk, saa rød!
Bageret kummer —
Drik ud og nyd!
Vort, Jordens Kummer!
Vort Liv er Fryd!

(De ile frem i Forgrunden og vedblive klinkende)

Ga, Jubelsangen,
Høitlydende,
Af Bagerklang
Frembrødtende,
Vinguden tone
Til Hader og Priis,

Thi hver Bachus opreiser sin Trone
Gjensindes Paradis!

Nevers.

Enhver som Gjaest jeg hilser her med Glæde;
Gi Strid om Tro skal vabne meer vor Haand,
Jeg hylder Muntrehed, og Venstabs Mand
Forener nu os til en Broderfjæde.

Raoul.

Alt er der nok af Blod for Treen rundet;
Nu slyer det skumle Had, den vilde Trods.
Ved Kongens Bud blev Tvedragts Hydra
bundet,

Der Fred skal være mellem Jer og os!
Fyrsterne selv har fremt Exemplet givet;
Thi lad som Venner nu os nyde Livet!

Nevers.

Hvert Bager fyldt igjen! til Ridderpligt be-
redte!
Kom, klink Raoul! en Skaal for de Tilbedte! —
Ah — dette Blik har meer end Ord mig sagt;
Jeg vædde tør, at I alt kjender Amors Magt!

Raoul.

Hvad jeg?

Nevers.

Det hver Ridder bør lære!
Men fra i Morgen skal jeg Hymens Lanter
bare;
Jeg gav mit Ord — og jeg elsker ei meer!
Fra i Dag er jeg Dis — jeg lader mig ei røre,
Etsjendt dybt opfyldt af Sorg jeg mange
Etsjønne seer!

Cosé.

Lad os Registret paa dem faae!
O, navn os Dine Elskerinder; vi Gjengjæld
vil gjøre.

Nevers.

Vel, vi vil prøve derpaa;
Vor unge Hugenot begynde maa.

Alle.

Ja vist!

Raoul.

Jeg min Elskte kan nævne uden der:
ved at lønne

Hendes Omhed med Haan.

Nevers.

Altsaa er da den Skjønne—?

Raoul

Mig ubekjendt.

Nevers.

Hendes Navn —

Raoul.

Veed jeg ikke.

Nevers.

Hvordan?!

Lyfter opmærksomt til — her er Stof til en
Roman!

Raoul.

Engang en deilig Dag mig til Amboise lokket;
Der jeg i Tanker gik, da jeg paa een gang
saaTo Lakaier med Staden med en Bærestol
gaa.Nogle laade Studenter omkring den sam-
menflokketSig med Skrig — i hvert Blik en ureen
Ild frembrød!Engstligt lyder den Truedes Raab — som
BestjærmerJager jeg dem paa Flugt og den Frelste
mig nærmer —

Ah, hvilket fortryllende Syn jeg Lykfalige nød.

Romance.

1.

Røsens Skjær let paa Kinden baved,

Hun var skøn som den smilende Vaar;

Det straalende Die hun baved —

I Henrykkelse tabt jeg staaer!

O, søde Dvinde!

Fortryllerinde!

Mit Knae for Skjønhedens Billed bøied sig
Dg jeg udbød: Du Lysets Engel, smil til
mig!

Fra nu jeg lever kun for Dig,

For Dig — for Dig!

Chor.

O hør dog den smagtende Ridder,
Hver tro! — han beder kun bly om et
Smil!

Raoul.

2.

O, ved et Smil jeg sødt bønhortes;

Adel og Omhed samlet laae deri!

Henrykt jeg saae at hun berortes

Af en hellig Elskovs Magie!

Du seer jeg ikke

De milde Blikke;

Men dog endnu, naar for Tanken hun frem-
siller sig,Jeg bryder ud: Du Lysets Engel, smil til
mig!

Fra nu jeg lever kun for Dig,

For Dig — for Dig!

Chor.

O hør dog den smagtende Ridder,
Hver tro! — han beder kun bly om et
Smil!

Ha, hvilken Ild!

(Marcel træder ind).

Tavannes.

Der er en moersom Figur os Tilfaldets Lune
sender.

Marcel (spørgende til en Tjener).

Hr. Raoul —? (Tjeneren veger paa Raoul).

Ha! han drikker med dem?!

(hemmeligt til sin Herre) O, I vender

Jer fra Gud!

(benligt) Giv ei Lasten over Eders Seir!

Meru (leende).

Der vi Goliath har!

Marcel (fort).

I Philisternes Leir!

Alle.

Hvilken Spot!

Raoul.

O tilgiv! — Han kun Biblen
og SværdetFra sin Ungdom har kjendt, og som streng
LutheranSeer blot Helvedes Bælt i Pavens Magt
og Van.

Marcel (med Selvtillidsbæd).

Det er sandt!

Raoul.

Raa og hardet,

Men dog brav og uforfærdet,

En Diamant i en Jernring er han!

Kom, vart op, men var taus, hvis det er
muligt!

Marcel.

Som I vil!

(sagte).

Han maa fresses, stod end Livet paa Spil!

Ridderne (høve Begerne).

For Gladerne, Dvinden os stjanker!

Raoul.

For hende paa hvem jeg tænker!

Marcel (ved sig selv.)

Kom Du, vor Kirkes Helt! Din stærke Røst,
Din Sang skal døve dem og bevandre hans
Bryst!

Choral.

Alherren er et trofast Skjold

For dem, som paa ham haabe,

Jeg trostigt imod Svig og Bld

Hans Naade vil anraabe!

Nevers (til Raoul).

Kom, drif!

Raoul.

Nei!

Meru.

I er rørt?

Raoul.

Det er Luthers begei-
strende Dvad,
Hvorned i Farens Stund vi os Stykke ned-
bad.

Marcel (bliver ved).

Har Mørkets ende Magt
Paa Syndens Bei mig bragt,
Staaer jeg af Alt forladt
Og kommer Faren brat,
Til Gud jeg Tilflugt tager!
Til Gud, ja til min Gud!

Cosé.

(reiser sig med Bageret i Haanden og nærmer sig Marcel).

Men tager jeg ei feil, saa er vi to Bekjendte?
Som Soldat, ved Rochelle Laurbar Du
fortjente.

Marcel (med Glæde).

J kjender mig endnu?

Cosé (vegende paa sin Kind.)

Oh min Gud, jeg af Dig
fik den vældige Skramme.

Marcel.

Ganske rigtigt — af mig.

Raoul.

Hvordan, Marcel —

Cosé (leende).

J ærlig Kamp og Feide.

Kom, drik med mig; jeg vil Dit Hug ei
Dig bebreide.

Marcel.

Nei tak; jeg drikker ei.

Cosé (leende).

Med sig en Helveds Brand?

Raoul.

Udslyd den gamle Mand!

Nevers.

Nu vel! men han til Straf skal synge.

Raoul.

Tænk dog paa —

Alle.

Oh jo vist — en Vise!

Marcel.

Ja, lad gaae!

Hør den frigerisse Sang,
Vi Hugenotter synge, naar Kamptiden kom-
mer!

(til Cosé).

Den kjender I vel nok; den ved Rochelle klang
Da Sværdets Eg var Dommer.

Jeg jubled høit mellem hvirvlende Pauker og
Trommer,

Til Sværdets Hug, til pis, puf, puf og
Jammer,

Midt i Flamme

Denne Sang!

Hugenot-Vise.

1.

Lad Klostrene brænde op

Og Munkene bløde!

Henslæng deres nøgne Krop

Til Havnenes Kode!

Papisternes Balde knuus!

Styr Altre i Gruus!

Omringet dem,

Tager dem,

Martret dem,

Dræber dem!

Pis, paf, puf!

De blegne!

De segne!

Til Myrden storm frem!

Ridderne.

Ha, ha, ha, ha, ha!

Hver høimodig og mild!

O nei, dæmp dog Din Ild!

Naade, Naade! gjør os ei bange!

Naade!

Marcel.

2.

Mit Bryst ikke røres skal

Naar Qvinderne græde;

Hver Dalilas bitter Dval

Jeg stuer med Glæde,

Og Romernes kvalte Skrig

Er Nellyst for mig!

Omringet dem,

Tager dem,

Martret dem,

Dræber dem!

Pis, paf, puf!

De blegne!

De segne!

Til Myrden storm frem!

Ridderne.

Ha, ha, ha, ha, ha!

Hvor høimodig og mild!

O nei, dæmp dog Din Ild!

Naade, Naade! gjør os ei bange!

Naade!

(En Tjener kommer ind fra Baggrunden og hvister
til Greven af Nevers).

Nevers (reiser sig).

Hvad? en fremmed Dame, som tale vil
med mig?

Min Gud, jeg kan i No ei for de Skjønne
være;

De om mig flokke sig!

(til Tjeneren).

Jeg strax skal have den Gre!

(til Gæsterne).

Tilgiv, jeg maa bryde Benskabets Kjæde,

Jeg herfra af Amor er faldt!

Men lad min Lykke ei forstyrre Festens Glæde,

Ihi jeg forudseer alt:

Benskab vil snart igjen

Beseire Skjønheds Magt og mig føre herhen!

(han gaaer ud i Baggrunden).

(Marcel fører Raoul hen i et Hjørne af Salen for
at bebreide ham, at han tager Deel i Riddernes
ufømmelige Levnet).

Meru (til de Andre).

Hvem kan denne Dame være?

Cosé.

Jeg gjerne gad hende seer.

Reg.

Skulde det ei gjorligt være?

Cosé.

Veed et Middel Du maaftøe?

Tavannes.

Jeg veed eet, og vi vil neppe

Blive røbede ved det —

Hør, fra Vinduet bag det Tæppe
Oversøes hans Cabinet,
Og der i al Tugt og Ære
Vi titte kan.

Alle.
Det er Charmant!

Tavannes.
Siden jeg Idéen fandt,
Maa vel jeg den Første være!
(aabner Gardinet og seer ud).

Meru.
Maa, er hun der?

Tavannes.
Ja! — hvilket Syn!

Cossé.
Er hun saa smuk?

Tavannes.
Kan sligt beskrives?

Keg (trænger sig frem).
Nu kommer jeg!

Cossé (seer ud paa samme Tid).

Blikke som Lyn!

Meru (seer ogsaa ud).
Hvor adle Træk!

Cossé.
Nei, jeg henrives!

Tavannes.
Men hvem hun er?

Meru.

Veed jeg ei.

Nogle (til de Andre).
Du da?

Andre.

Nei, nei!

Alle.

Men rige Under hende smykke —
Og den Engel Nevers kolder Sin!
Paa hendes Mund et Kys at trykke —
O, hvilken Lykke!
Var den kun min!

Keg
(til Raoul, som har talt hemmeligt med Marcel).
Hvordan? kun I er ei nysgjerrig her?
Ah, Hugonotten maa skee Ekshened bader,
Fordi hans strenge Dyd den altfor farlig er!

Raoul (smilende).
D, dem os ei saa haardt! — I tillader!
(aabner Gardinet og seer ud; forfærdet).

Min Gud!

Alle.
Hvad er det!

Raoul (stirrende ud).
Skulde Trolddom mine Dine
forblænde?!

(til Marcel, som har nærmet sig).
Ha, den Dame, jeg frelst — som jeg til-
bad saa ømt —

Er hende!

Kidderne.
Hvad, hende!

Raoul (som bedøvet).
Gud! har jeg ei drømt!

Kidderne.

Hvilken Kummer først at finde
Sin ukjendte Elskerinde
Naar hun Alt en Andens er!

Marcel.

Lad ei Helved Seier vinde,
Kan I røres af en Kvinde,
Som staaer Lastens Afgrund nær?

Raoul.

Om mit Blod end skulde rinde,
Vil jeg Veien til dem finde —
Jeg maa have Bished her!

(han styrter i Kaseri mod Døren i Baggrunden,
men de Andre ile leende til og staa se ham).

Keg (veger ud mod Haven).

Nu stille! de komme der!

Alle (indbyrdes).

Ah, kom her!

(De trække sig sagte tilside i forskellige Grupper.
Man seer Greven af Nevers komme i Haven med
en tilføret Dame, som holder ham under Armen.
Han tager Afsted med stor Ærbødighed, hvorpaa
hun gaar bort).

Nevers

(træder tankfuld ind i Salen, uden at see Kid-
derne, som trække sig mere og mere tilbage, efter-
som han nærmer sig dem).

Jeg skal have den Pagt, som jeg nylig indgik?
Og paa Drenningens Bud min Brud herhen
maa tage

Før selv at bede mig træde tilbage.

Efter Faderens Billie hendes Løfte kun jeg fik,
Og da hun ingen Trost tør vente i hans
Arme,

Har hun bedet om min Bistand med Tillids
Varme.

Jeg høimodig gav efter, med venlige Blikke,
Men jeg vil tilstaae — det var ei uden Harmen!
(Alle Kidderne have sagte nærmet sig Greven, der
staaer fordybet i Tanker; pludselig omringe de ham
og bukke leende).

Alle.

Sil ham, som i hvert Smil

Udsender Amors Vil,

Som tander Langslens Id

I alle Ekshennes Hjerte!

Kun Seire talt han har;

Et Kys var Vigens Svar!

Før ham ei Rosen Torne bar

Og Elsker ingen Smerte.

(Urbain træder ind fra Baggrunden).

Nevers.

Hvem søger Du, min vakkre lille Page?

Urbain (hviser paa Nevers).
Hr. Cavalier, god Dag!

(til hele Kredsen). Cavalierer, god Dag!

Cavatine.

Fra en Dame, til hvis Ære

Mangen Landse sounget er,

(viser et Brev).

Jeg det Budskab har at bære

Til en Helt i Kredsen her.

Sit Navn hun følger,

Men lyd med Mod,

Ihi Hader følger
Hvem hun er god!
Hun Elskovs Smerte
Har ofte hørt,
Men hendes Hjerte
Den har ei rørt!

Nu min Hilsen I modtage,
Efter høvst Ridderstik;
Edle Herrer! Seir ledsage
Eders Sværd og Eders Blik!
Never's (overmodig).
Det tidt er ubequemt de Skjønne at behage,
Dog — Lyffens Gunst er Trylleri;
Derfor det nytter ei, man vil den fra sig jage —
Kom og giv mig Dit Brev!

Urbain.
Saa er I da Ridder de Rangis?
Never's.
Ha, hvordan?

Urbain.
Det er ham som skal Brevet
modtage.

Alle (forbausede).
Er det ham?!
Marcel (holt).
Ja, min Herre er her —
Han staaer der!

Raoul (forundret).
Til mig?
Urbain (giver ham Brevet).
Ja til Jer!
Raoul (bryder Seglet og læser:)
„En Bogen for Dig, Raoul de Rangis, kjø-
rer frem

Henimod Klokken fem.
Stig ind og lad dig rolig for Dinene binde
Af de Maskerede, som vil sig indfinde.
Har Du Mod til at lyde?”

En Spøg! man kun vil see
Hvordan jeg gaar iblinde!
Nu — for en Dames Skyld — velan! det
kan skee!
(giver Never's Brevet).

Der staaer ei meer.
Never's (kaster Cincue i Brevet).
Seer jeg ret?
(giver det til Rex).

Rex (forbausest).
Hvilken Gaade!
(giver det til Coosé).
Loosé.

Hendes Haand.
(lader Brevet gaae om iblandt de Andre).
Tavannes.
Slig en Naade!

Alle.
Selv hun strev
Dette Brev!
(De samtale indbyrdes og betragte Raoul med
Overtæffelse og Erbødighed. Never's gaar der-
paa hen til ham, bukker dybt og giver ham Haan-
den.)

Never's (med hyllet Barme).
Tør jeg haabe, min Ven I bestandig vil blive?

Rex (ligeledes paa den anden Side).
Jeg mit Liv for at tjene Jer gjerne vil give!
Tavannes, Meru, Coosé.

(støde hverandre tilside).
Hvad for Eder jeg føler, jeg ei kan beskrive!
Alle.

Lev mig, aldrig at glemme den trofaste Ven;
Han gjør for Eder Alt, gjør Alt for ham
igen!

Jeg ønsker varmt, I maa vandre Lyffens Dei,
Men, fremfor Alt — forglem os ei!

Raoul (forbausest).
Min Gud, det er for galt!
Hvad kan vel jeg formaae?
Ridderne.

Alt!
Marcel (forbausest).
Alt?!

Urbain (bestemt).
Alt!!
(tager Raoul ved Armen og fører ham tilside;
med skjelmst Hemmelighedsfuldhed).

Stretta.
Paa et Vink af den hyndigste Dvinde
Vil I Jer i et Paradis finde;
Lyffens Krands I kan gribe iblinde,
Hvis I kjæft med mig gaar!

Ridderne (indbyrdes).
Snart paa Haderens Tinde
Lyffens Indling vi finde!
Ved en vægtig Fyrstinde
Han høert Diste epnaar!

(til Raoul).
D min Ven, hvilken Hæder I nyder;
Skjønbeds Haand Eder Seiersfrandsen byder —
D — I vil snart staae paa Haderens Tinde,
Hvis med Vagen I gaar!

Raoul
(forbausest; isærgende snart den ene, snart den
Anden).

Lyffen jeg skulde naae
Blot ved med ham at gaar?
Det jeg ei kan forstaae!

Ridderne.
D, I Alt vil epnaae
Blot ved med ham at gaar!
Vi tør held Eder spaae!

Marcel.
Te Deum laudamus glorificamus!
See, for ham nu de staae

Med ydmyg Buxen! — jeg af Fryd juble
maa!

Alf Samsen jeg da sønderknust de Philistre
saar!

Ridderne.
See, Amor vinker
Jer skjelmst i det Fjerne!
Paa Eders Himmel blinker
Venligt Haabets Stjerne
Og Seier Jer lover
Naar I dristigt vover!
D, affed! flyv mod den hen!
Til Kjærligheds Glæder,
Til Rigdom og Hader —

Afsted, Afsted! snart vi sees igjen!
Farvel, Raoul, farvel, min Ven!

(Under Slutningen af Choret træde nogle Mafferede ind fra Baggrunden; en af dem viser Raoul et Buid, hvormed han vil bedække hans Dine; Marcel søger forgæves at tilbageholde sin Herre, som Pagen har grebet ved Haanden og fører mod Baggrunden).

Anden Act.

Landskottet i Chenonceaux med dets Have.
I Baggrunden slynger sig en Flod under overhængende Træer.

Marguerite har, omgivet af sine Damer, fulden sin Paaskædning; Urbain knæler endnu foran hende, holdende Spillet, hvori hun betragter sig.

Marguerite.

Arie.

Min skønne Dal i Solglands smiler,
En hellig Fred om Egnen hviler,
Sveilkar Bakken med sagte Rislen heniler —
Hvor det er sødt at drømme her!
Medens Seet imod Seet sig til Kampen bereder
Dg svinger Ivedragts skarpe Sværd,
I den skønne Natur jeg fremt min Gud
tilbeder,

Thi alle Hjerter forenes der!

Hadet skal vige
Bort fra mit Rige,
Elskov nedslige
Med himmelsk Lyft!
Ler vil vi svømme
I Amors omme
Salige Drømme
Til Glædens Kyst!

Chor.

Hadet skal vige
Bort fra dit Rige, o. s. v.

Marguerite.

Ja, Elskovs milde Sang
Skal sødt i Echos Klang,
Hensvæve over Bjerg og Bang!
O lyt til — o lyt til, hvor dets smeltende
Klang

Erøver bort med vor Sang —
Vor Elskovsang!

Chor.

O hør, Echos Klang
Hensvæver let med Elskovs milde Sang.

Hvor sødt!
Hvor blødt!
Hør! hør!

Hadet skal vige
Bort fra dit Rige, o. s. v.

Marguerite.

Ja, lyt til, hvor Echos blide Klang
Hensvæver med vor Elskovsang!
Hør, alt Droslen gjentoner
Den fra Bogenes Kroner,
Dg i Skedduens Kurren for den elskede Ven,

Bag de friske Roser, som et Suk, den døer hen,
Der snart melodist at følge frem igjen!

O, Kjærlighed!

Ved dette Ord Naturen til Liv og Lyft sig
hæver;

Med reen og hellig Fryd det hver Barm
gjennembæver,

I Kildens sagte Rislen det blidt imod os
svæver!

I Skoven,

I Boven,

Fra Sky, over Bang

Gjentoner vor Sang!

Himmel og Jord

Istemme vort Chor!

Urbain (betragter Dronningen; sagte).

Vor Dronning er en Engel!

(halv høit, sukkende). Al, hvor det er Skade!

Marguerite.

Hvad er Skade, Urbain?

Urbain.

At jeg — er kun en Page!
Ydmyg og taus jeg for Skjenhed skal staae.

Marguerite (smilende).

Mine Damer maafæe ei see saa strengt derpaa,

Men det gjør jeg — gaar!

(Valentine kommer fra Støttet.)

Urbain

(vender sig, seer hende, og iler tilbage).

Eders skønneste Hofdame nærmer sig der!

Marguerite.

Valentine! — Bedrøvet hun er!

Urbain (sagte).

Hendes Yndling, den hun helst hos sig seer.

Marguerite.

Mørk slaar hun Diet ned!

Andres Taarer mit Hjerter altid røres ved!

Urbain (sagte).

Saa leer jeg aldrig meer.

Marguerite (til Valentine).

Vær rolig, og lad mig høre,

Om ved dit raske Skridt Du har ham kun-
net røre.

Valentine.

Ja, Greven af Nevers mig at sige Jer bød,

At han afslaaer min Haand.

Marguerite.

Godt! — Din Lykke jeg vil gjøre.

Hans Du bliver, for hvem Dine Taarer flød.

Valentine.

Hvordan? I troer —

Marguerite.

Stakkels Barn, du bliver rød!

Han er Dig saa kjær?

Valentine.

Al, jeg har intet Haab, thi min

Fader —

Marguerite.

Hans Samtykke alt jeg har.

Valentine (bly).

Ja — men Raoul —

Marguerite.

Hvis Du tillader —

Han kommer her.

Valentine (forstræffet).

Jeg ikke med ham tale tør.

Marguerite (smilende).

Du tør det ei?

Er Du forsagt — saa maa vel jeg!

(En Vaad bliver af to Pager styret hen mod Flodbredten).

En Hofdame.

Min høie Dronning, den lette Vaad nu flyder
Paa Flodens klare Speil bag friske Rosers

Hang,

Dg Breddens ranke Træer en kjelig Skygge
byder;

Bug sagte hen paa Boven og lyt til vor Sang.

(Dronningen stiger, ledsaget af Valentine, i Vaaden, som Pagnerne roe frem og tilbage paa Flo-
den, medens hendes Damer forlyste sig med
Dands og Lege).

Uogle Damer.

Kra Blomstens Kalk den søde Duften

Hensvarer let og mild i Luften,

Der er saa varm og deg saa sval.

Sig Liliens Stangel kun bevæger

Naar Zephyr drifter af dens Bæger —
Hvor der er sjønt og stille i vor Dal!

Andre.

Den friske Luft,

Saa mild og sval,

Har fyldt med Duft

Vor skjøne Dal;

Langs blomsterklædte Bred

Alt aander Fred.

(Urbain træder ind.)

Marguerite.

Hvorledes? sjøndt jeg ei kalder — Du her?

Urbain.

Det er ei mig — men Ridderen kommer der.

Damerne.

Hvad? her en Mand —

Urbain.

Frøgt ei; jeg lod for Dinene
ham binde.

Marguerite.

Han komme! (hviskende til Valentine).

Ind Raoul.

Urbain (ved sig selv).

Han ei ahner hvad han her
vil finde.

Marguerite.

Kat Mod, thi det lyffes os maa!

Valentine.

Lad mig fly for hans Blif!

Marguerite.

Velan, Du kan gaa.

(Valentine iler ud, Urbain serer Raoul ind og gaar
derpaa bort).

Marguerite.

Den Tillid, I har vist, dybt paa skjøne jeg bør.
Dg til Len jeg nu fri fra Løftet Eder gjør.
Afslag da Bindet!

Raoul

(river Bindet af og seer sig forundret omkring).

Min Gud! hvad seer jeg?

Er det ei Tryllerie, som mit Die henriver?

Duet.

Er Du en Engel, skjøne pige?

Dg adlyde Nader Dit Ord?

Sig, er Du Dronning i et Tryllerige?

Er dette Himmel eller Jord?

Marguerite.

Ja, jeg beherster Drommenes Rige;

Paa mit Vind af Rosernes Flor

Jeg vil fremtrevle den skjøne pige,

Hvis bløde Lanker Dig omsnoer!

Raoul.

Ha, over denne Arm, skjøne Fæe, Du kan
byde!

Marguerite.

Giv ridderligt Dit Ord paa at Du vil mig
lyde!

Raoul (udfald).

Ha, det jeg sværger for Din Fod!

Eee, jeg venter Dit Bud — besal, og fuld
af Mod

Før Dig jeg offerer Liv og Blod!

Marguerite (truer ham med Fingeren).

Al! — (sagte).

Var mit Maal at vinde

Ham — for min Fod, Veninde,

Du Helten vilde finde!

Nen nei, nei! stol paa mig!

Lad Blikkene gløde,

Naar Dine ham møde,

Han angre sin Brøde

Dg knæler for Dig!

Raoul.

Dit Navn paa mit Skjold jeg vil bære;

Dit Navn i mit Hjerte skal staae,

Dg for Gud, for min Dame og Hæ

Jeg i Døden lykkelig vil gaae!

Marguerite (sagte).

Al, Kjaelhed i Blikkene flammer

Dg deg med et Smil hans Hjerte og
delig rammer.

(heit). Tillidsfuldt Du maa adlyde mig;

Jeg til Lykken kun vil føre Dig.

Raoul (med Barme).

O, den i Dit Blif viser sig!

Marguerite (truende).

Al! — (sagte).

Var mit Maal at vinde

Ham — for min Fod, Veninde,

Du Helten vilde finde!

Nen nei, nei! stol paa mig!

Lad Blikkene gløde,

Naar Dine ham møde,

Han angre sin Brøde

Dg elsker kun Dig!

Raoul (sagte).

Den Trolostes Minde

Skal evig forsvinde

Naar kun jeg kan vinde,

Tilbedede, Dig!

Før Din Fod jeg knæler,

Diet henrvt paa Dig dvæler —

O, Dit Blif, besjeler

Dg henriver mig!

Urbain (træder ind).

Min Dronning!

Marguerite.

Urbain! — Du her tilfælde?

Urbain.

Riget's Store bede ved mig, de maae fremtræde
For Eders Majestat!

Kaoul (forfærdet).

Gud!

Marguerite.

Vær blot uden Frygt!

Paa Eders Ord jeg stoler trygt.

Du vel!

Jeg stifte vil en Pagt, som skal werde Eders
Held!

Da min Moder og Kongen vil Freden beskytte,
Ved Protestanter til Katholiker at knytte,
Deres Dnsse jeg moder og Samtulle har
Naar jeg Eder forener med en rig og deilig

Vige.

Hvis Fader, Grev Saint-Bris, Eders Døds-
sjende var,

Men som nu, paa min Bøn, høimodig vil
afflige

Det gamle Had.

Kaoul.

Hvordan?! — Jeg ærbødig adlyder.

Marguerite.

Godt! — Ved mit Hof jeg da en Haders-
post Jer byder.

Kaoul.

Saa stor en Gunst —

Urbain (sagte).

Alf, hun naadig viser sig
mod hele Verden — kun ei mod mig!

(Dronningen aabner et Brev, som Urbain har over-
raft hende. Imedens hun læser det, træde Gre-
verne af Nevers og Saint-Bris samt hendes pro-
testantiske Hofstat ind. Marcel kommer bagefter
og søger med ængstelige Blikke sin Herre).

Marguerite

(da hun har læst Brevet; til Nevers og St. Bris).

Min Broder, Karl den Niende, byder Eder

Hilsen og Naade;

I Paris han Eder venter, for Kronen at
raade

I en Sag, som han mig maae fortie.

Nevers og Saint-Bris.

Vi strar hans Bud adlyde.

Marguerite.

Vel; men I først maae indvie
Hymens skjønne Pagt ved at grundlægge
Freden.

(høitideligt)

Swærger da her for Gud, lover med hellig Ed,
I vil, som gjave Mand, holde Venstabs og
Fred!

(til de Andre).

Hjende jeg kalder den, som ei istemmer Eden.

Kaoul, St. Bris, Nevers.

Ved mit Sværd, Ridderord, og ved min
Stammes Vre.

Alle (med oprætte Hænder).

Jeg gjør Ed!

Kaoul, St. Bris, Nevers.

Ved den Naade, jeg onsker hist mig times maa.

Alle.

Jeg gjør Ed!

Kaoul, St. Bris, Nevers.

Der fra nu mellem os for Gud og Mand
skal være.

Alle.

Ewig Fred!

Kaoul, St. Bris, Nevers.

Tro forenet til vor Død vil som Venner vi
staae!

Alle.

Retfærd's Gud! Du, hvis Straf følge vil
mine Fjed,

Hvis jeg Ewig i min Sjæl skulde nære,
Hør min Ed!

Tro forenet til vor Død vil som Venner vi
staae!

Marcel (affides, paa samme Tid).

Ved mit Sværd, ved mit Liv og ved min
Krigerære,

Jeg gjør Ed!

Ved min Bibel og Troen, hvorfor jeg vil staae,
Jeg gjør Ed!

Til min Død hver Papist jeg kun Hjende vil
være —

Ingen Fred!

D, med Fryd jeg vil see dem i Dvaler for-
gaae!

Ild og Sværd ramme dem; mod vor Tro
de jo stred —

Ingen Fred!

Deres Sjæl hænger ved Pavens Lære —
D, med Fryd jeg vil see dem i Dvaler for-
gaae!

Kaoul, St. Bris, Nevers.

Fred i alle Hjerter trone,

Venstabs blide Hymne tone,

Alle Hjender sig forsoner,

Dg som Brødre staae for Gud!

Marcel (affides).

Lad, o Herre, fra Din Trone

Varselsstemmen tone!

D, lad ham sig ei forsoner

Med de Vantro, mod Dit Bud!

Marguerite.

Den Retfærdige høre og styrke den hel-
lige Ed!

Alle Ridderne.

Han høre vor Ed!

Damerne.

Hør, o Gud, deres Ed!

Marcel (affides).

Havn, rædseksfuld Havn kalder jeg over
dem ned!

(Saint Bris gaaer ud).

Marguerite.

Nu Eders Brud jeg, adle Ridder, til Jer
fører,

Dg haaber, naar hun sig aflærer,
Eder's Løfte til mig I let opfylde kan.

(Saint Bris fører Valentine hen til Kaoul og staaer
hendes Elor tilside).

Raoul (farer tilbage).
Min Gud! (Med en af Forfærdelse og Aflyst qvael Stemme). **Hvad seer jeg?**

Marguerite (forbavset).

Ha, hvordan?

Raoul (som neppe kan tale).
Hvad — det er hende — hende, I har valgt mig til Brud?!

Marguerite.

Hun Jer stjanter sin Haand!

Raoul (brøder ud).

Den Treloste! jeg hendes Mand?
Nei heller dø!

Alle.

Gud!

(Lang Pause, hvorefter Alle synes at spørge Raoul hvad der er Aarsag til hans forandrede Beslutning. Marcel iler hen til ham, kysker hans Hænder og giver ham grædende sin Betsignelse).

Raoul.

Hendes Blikke kun Had i mit Hjerter
 opflamme,
 Og før Skjædsel jeg bærer skal Døden
 mig ramme!
 Lad dem kun snyde Havn; jeg har Kraft,
 jeg har Mod,
 Grens Lov følger jeg, skal det end koste
 ste Blod!

Marguerite.

Hvad! bestamme en Møe af den adleste
 Stamme!
 Denne Haan vil paa ny Tvedragtsluen
 opflamme.
 Jeg har troet, at før dem Vykens Havn
 jeg øvled,
 Og opvakt kun igjen Hadets Tørst efter
 Blod.

St. Bris.

I mit Hjerter kun Had og Forbittrelse
 flamme!
 Ha, en frygtelig Havn skal den Nedrige
 ramme!
 Ja, ved Gud, jeg astøer denne Skam
 med hans Blod —
 Ingen Fred før hans Lig ligger strakt
 for min Fod!

Nevers.

Hvad! han Dyden vil frænke og Tvedragt
 opflamme?
 Nu velan, saa skal Havnen med Døden
 ham ramme!
 Paa et reent Adelskjold har han frækt
 sat sin Fod —
 Ha, ved Gud, denne Synd sønes kun
 med hans Blod!

Urbain, Riddere og Damer.

Hvad! saa dybt han tør frænke den adleste
 Stamme!
 Ha, en frygtelig Havn vil Hornarmen
 ren ramme;
 Han har selv den opvakt; denne Haan
 kræver Blod!
 For sin Daad med sit Liv skal han snart
 give Vød!

Marcel (begeistret).

**Ha, Du viser Dig værdig Dit Navn
 og Din Stamme!**
 Lad dem kun snyde Havn, lad dem kun
 kræve Blod;
 Du er kjærlig og de snart segne skal for
 Din Fod!

Valentine.

**Jeg forgaaer — o, jeg tør ei min
 Smerte fremstamme!**
**Ha, som et Lyn mig hans Haan og
 hans Krænkelse ramme!**
**O, min Gud; Du som ei mig i Fare
 forled,**
**O, giv Du Ustyld Seier, stork i Kampen
 mit Mod!**

Marcel

(som ikke kan dæmpe sin Glæde; ved sig selv).
**Altherren er et trofast Skjold
 For dem, som paa ham haabe!**

Marguerite.

Eders Harm, Raoul —

Raoul.

Er kun altfor retfærdig.

Marguerite.

Men forklar dog dens Grund!

Raoul.

**Da blev jeg selv strafværdig.
 Dog hun min Brud —? nei, aldrig!!
 Hadets Ild i mit Bryst hendes Blikke op-
 flamme!**

Marguerite.

**Men til Havn I udaster hendes magtige
 Stamme;
 Eders Haan vil paa ny Tvedragtsluen op-
 flamme!**

St. Bris.

**Ved mit Sværd, bledig Havn skal den Ned-
 drige ramme!**

Alle.

Denne Haan kræver Blod!

St. Bris, Nevers (drage Sværdet).
Afsted og prøv mit gode Sværd!

Raoul (ligeledest).

Ja, denne Hader er mig mere værd!

(de ville gaae).

Marguerite (standser dem).

**Ei et Stridt! — I hos mig veve Freden
 at bryde?!**

(giver en Ridder Tegn til at afbærne Raoul).

Kem Raoul, Eders Sværd!

(til St. Bris og Nevers).

**Dg I vil slæppe her,
 Da et kongeligt Bud, efter Plikt, I bør lyde!**
Raoul (til St. Bris).

Jeg følger med!

Marguerite.

Nei bliv; nu forlader I ei dette Sted!

St. Bris (med Haan).

**O, han vil skjenke paa,
 At Eders Majestæt et Afbud har ham givet.**
Marguerite.

Ha, Forvoone!

Kaoul

(med en af Forbittrelse qvalt Stemme).

Det er Dig, hun stanker Livet!

Ven Du skal mig ei undgaae!

Marguerite.

Begge To let min Brede kunde ramme!

St. Bris (sagte).

Ingen Magt slukke kan i mit Bryst Hadets
Flamme!

Revers, St. Bris, Kaoul (sagte).

Blodig Havn! ingen Fred! een af os falde maa!

Valentine.

O, min Gud! stue herved! see min Dval!
styrk mit Red.

Kaoul.

Hendes Blikke kun Had i mit Hjerter opflam-
me, o. s. v.

Marguerite.

Hvad! bestemme en Møe af den adleste
Stamme, o. s. v.

St. Bris.

I mit Hjerter kun Had og Forbittrelse flamme,
o. s. v.

Revers.

Hvad! han Dyden vil franke og Tvedragt
opflamme, o. s. v.

Urbain og Damerne.

Hvad! saa dybt han tør franke den adleste
Stamme o. s. v.

(St. Bris og Revers ile, idet de trine Kaoul, bort
med Valentine, som er nærved at synke afmægtig
ned. Kaoul vil følge dem, men standses af Dron-
ningens Bagt. Alle forlade Skuepladsen i høie-
ste Grad af Forvirring. Dækket falder).

Tredie Act.

„Klarkevanget“, som strækker sig langs med Sei-
nens Bred. I Baggrunden, hiinsides Floden, sees
Louvre. I Baggrunden ligger paa venstre Side et
Bærtshuus, uden for hvilket der sidde Studenter og
unge Piger. Ligeoverfor er et andet Bærtshuus, hvor-
ved de hugenotiske Krigere have taget Plads. Lidt
længere tilbage et Capel, som en Trappe fører op til.
I Midten af Skuepladsen staar en stor Geg, hvis
Krone overstrækker hele Pladsen.

Flere Studenter og unge Piger i fortrolig
Samtale udenfor Bærtshuset. Bois-Rosé og hans
Staldbrodre, paa den anden Side, drikke og slaae
Lærninger. Gaandværkere, Munk, omvæn-
fende Musikanter og Almuesfolk spadserer
eller underholde de Spadserende. Det er en Au-
gust-Aften klokken 6.

Chor.

Vi vor Søndag vil nyde

Under Jubel og Sang;

Den er slabt til at bryde

Ugens Lanker og Tvang;

Tralalala!

Bois-Rosé og Soldaterne.

Hugenotvise.

1.

Rom dirom! rom! rom!

Han greb det Sværd, som altid luer
Hvor Hjendens Hær os blodigst truer,

Som Jorden Stemmen haved sig:

Følger mig!

Rom, Born, en Faders Røst I hører!

Rom di rom!

Til Seier jeg mine Sonner fører,

Rom di rom!

Eller til Paradiis det gaaer,

Diens vi slaaer.

Rom di rom.

Freden jeg hader!

Hug ind! skjænk i!

Leve vor Fader,

Vor Coligny!

2.

Storm frem, I tappre Calvinister!

Viedmei den hele Sværm Papiister

Og tag hos deres Skjønne Bed

Før Jert Blod!

Vor Ret vi bare paa vor Klinge,

Rom di rom!

Den Viin, de Skurke har, skal springe,

Rom di rom!

Om det fra Herrens Altar var

Jeg den taer!

Rom di rom!

Freden jeg hader!

Hug ind! skjænk i!

Leve vor Fader,

Vor Coligny!

(En Procession af unge catholiske Piger komme fra
hoire Side foran Greven af Revers og Valenti-
ne, der, ledsagede af deres Slægtninge og Ven-
ner, begive sig til Bielse i Capellet. Alle Ca-
tholikerne knæle, naar Toget drager dem forbi).

De unge Piger.

Hellige Moder! Dig vi bønfulde,

Maaden paaafalde

Før denne Vagt!

Vend fra det Høie

Kjærligt Dit Die

Til os, som boie

Knæ for Din Vagt!

Marcel

(træder ind med Hatten paa og henvender sig til en
af de Knælende).

Hvor er Greven af Saint-Bris?

Nogle Catholiker

(forbittrede, men med dæmpet Stemme for ikke at
forstyrre Processionen).

Tal dog ei til ham her!

Marcel (trodsig).

Hvorfor det?

Catholikerne (som før).

Sei Anæet som vi!

Marcel.

Det slet vilde flade —

(pegende paa Processionen).

Der er ei Gud tilflade!

Catholikerne.

Bespøtter!

Bois-Rosé.

Nei, han har Ret!

Hugenotterne.

Rom di rom!

Freden jeg hader!

Hug ind! Skjænt i!
Leve vor Fader,
Vor Seligny!
Nem di rom!

Catholikernes (forbittrede).

Ha, skjælver, I Kræfte!
O, vi skal Jer Bingerne stække.

(indbrydes).

Brand det Vaf! lad Ingen undgaae!
Til Helved de dog vandre maa!

Pigerne.

Hellige Moder! Dig vi benfælde, o. s. v.
(Folkets Forbittrelse er steget til det højeste, og et Slagsmaal imellem det og Soldaterne er i udbrud, da der pludselig kommer en Rigeimerbænde, som ved sin Dands dæmper Uenigheden. Ved Dandsens Slutning træde St. Bris, Revers og Maurevert ud af Capellet).

Revers (til St. Bris).

Hendes første Dnske som Brud
Var, at, med Tanken fremt henvendt paa
Gud,
Til i Aften hun ene for Altret maatte knæle.
Lad det stee! Indtil Nattens Mørke bryder
frem,
Kan hun i Herrens Huus med hellig Andagt
dvæle,
Da vil jeg festligt føre hende hjem!

(gaaer).

St. Bris.

Da han, en adel Felt, min Datter Haanden
rakte,
Jeg Raouls frække Haan fra nu kan stolt
foragte,
Men jeg glemmer den ei, thi jeg er en St. Bris!

Marcel

(kommer med et Brev, koldt og med Vigtighed).

Fra Raoul de Nangis
Dette Brev jeg alt før til Eder bragte,
Men Toget —

St. Bris

(afbryder ham og tager Brevet).

Herligt! Raoul? altsaa han er da her?

Marcel (stolt).

Med den unge Dronning — ja, vi ankom-
ne er
Til Paris, hvor i Louvre vi steg af alle Tre.

St. Bris (med Glæde).

Jeg skal da hævne mig fer!

(kastet Dinene i Brevet; til Maurevert).

Betænk, han gaaer saa vidt, at han fordrer
mig ud.

Marcel

(forfærdet; ved sig selv).

O store Gud!

Hvad maa jeg høre!

St. Bris.

Jeg alt naar Natten falder paa
Ham, med Vidner, i Klerkevangen vente maa
Til en Kamp.

Maurevert (forbittret).

Altsaa her den Skuf vil Deden lide!

St. Bris.

Ja, Havnens Gud skal her ham aabne Gra-
vens Skjød!

(til Marcel).

Jeg komme vil!

(til Maurevert).

Min Svigersøn Intet maa vide,
Sin Bryllupsdag han skal ei feire med Kamp
paa Liv og Død.

Maurevert.

Ei heller I! Mod den Rjætter, I hader,
En sikkere Havn nu vor Kirke tillader.

St. Bris.

Dg den er?

Maurevert.

Følg med mig! I Herrens Huus jeg i Ro
Kan Jer hele vort Anslag betroe!

(De gaae ind i Capellet; det bliver mørkt; Aften-
fløffen ringer; nogle Byvende komme for at gjøre
Pladsen ryddelig).

Anføderen for Byvendene.

Enhver nu forskie sig hjem,

Thi Nattens Mørke bryder frem.

Ordren I stille

Adlyde maae,

Hvis ei I ville

Med os i Bagten gaae!

Byvendene.

Enhver maa nu forskie sig hjem, o. s. v.

(Mængden adspredt sig. De hugenottiske Solda-
ter gaae med endel protestantiske Bruentimmer
ind i Bertshuset paa høire Side; Studenterne
og Catholikinder gaae ind i det paa venstre
Side. Byvendene have trængt de Spadserende
foran sig ud af Pladsen; det er mørkt Nat og
Klerkevangen er aldeles øde).

(St. Bris og Maurevert komme fra Capellet).

St. Bris (hemmelighedsfuld).

Belan, det stee! stod ham kun ned!

Maurevert.

Om en Time vore Folk omringe dette Sted.
(de gaae).

Valentine (i Capellets Dør).

Al gode! Skræk og Angst gjennemløbsne mit
Bryst!

Var det en radsom Drøm — var det Af-
grundens Røst?

Jeg, bag en Ville skjult, har hørt den sorte Plan —
Vel afflyer jeg Raoul — men vee mig om han
For Morderdølke faldt!

(begeistret). Jeg vil hans Frelser være!
(fatter sig).

For hans Skyld ei — af nei! kun for min
Faders Vre!

Men hvorledes advare Raoul?

Marcel (kommer; mørk).

Fra dette Sted
Gaaer jeg ei uden ham. Falder han, der jeg
med!

Duct.

Ene her i Nat jeg bliver!

(luttende).

Iys! — et Skridt! — Døste os omgiver;
Men jeg fra hans Bryll dem river!

Ham i Deden jeg svigter ei!

Valentine.

Du, o Gud, Frelse os sende!

Snart han myrdes af sin Fjende;

Jeg kan Faren ei afvende —
Herre! viis mig Frelsens Vej!

Marcel

(herer hende; med stærk Stemme).

Hvem der?

Valentine.

Gud! hvilket Held!

Det er hans gamle, tro Marcel!

(hviskende).

Tys! — Marcel!

Marcel (med stærk Stemme).

Hvo vil tale med mig paa denne Tid?

Sig Dit Navn!

Valentine (som før).

Kom herhid!

Marcel.

Ei et Stridt; men forklar Dig, ellers skal mit
Sværd Dig finde!

Valentine (som før).

Raoul!

Marcel (hviskende).

Raoul?! — dette Navn — Saa kem her!
(forfærdet). Hvad! en Kvinde!

Dg tilfløret!

Valentine.

Er Du angst?

Marcel.

Hvad, jeg? jeg angst? jeg?

Nei, nei!

(høit). Jeg er Marcel,
Havnens Sværd i Israel,
Svøbe for Papismens Træl!

Valentine.

Agt paa mit Ord! — Din Herre ret snart
her vil være.

Marcel.

Det er sandt.

Valentine.

Til blodig Kamp.

Marcel.

Det er sandt; han havde maa
Alt en nedrig Papist har befølet hans Vre.

Valentine (med Betydning).

Uden Venner han ei til denne Kamp bør gaae.
(hun paalægger Marcel, ved Tegnet, at ise bort for
at advare Raoul; han gaaer).

Valentine (alene).

Mig til Offer den Troløse kaarer,
Ved Foragt han dybt mit Hjerte saarer,
Men dog rinde for ham mine Taarer,
Overalt jeg hans Billedet seer!
Han sit Liv voved skjæ for min Vre;
Jeg dets Skjold nu til Gjengjæld vil være,
Men staaer han frelst — for mig han er ei
meer!

Marcel

(kommer atter ind; i heftig Bevægelse).

Jeg min Herre vil frelse og Bæbnede hente,
Men jeg tankeløs glemmer at strar han gif
ud —

Han har sagt, her i Aften jeg skulde ham
vente —

Hvis jeg finder ham ei — han maa døe! —
o hvad gjør jeg, min Gud!

(med stigende Hjerteangst).

Alt, hvilken Qual! — gaaer jeg bort og de
Skulde ham møde,

Deres Dødt i hans Bryst de med Jubel vil støde;
Hans Marcel kan det dræbende Staal ei
afbøde,

Men kun salde Fortvivlelsens Graad ved hans
Død! —

Nei! jeg gaaer ei herfra; — men jeg —
hvad kan jeg ene gjøre?

(hulsende).

Jeg kan døe paa hans Lig, han mit Farvel
skal høre! —

Fader i Himlen, o seer Du min bitter Smerte;
D, gyd Din Kraft i den Troendes Hjerte,
Styrk en Ddning, som fremt Dit Bud adlød!
Hør, jeg anraaber Dig i min Nød!

Valentine (vil gaae).

Agt paa mit Ord — Farvel!

Marcel.

Heldt! — hvem er Du?

(truende, med Haanden paa Sværdet).

Sig frem! tal!

Valentine (forvirret).

Jeg er — o Marcel!

(fast).

En, som elsker ham med Varme,
Som for ham døer, men frelser først hans
Liv! —

Marcel (bevæget).

Hvad, døer? — Du Arme!

Valentine

(med taarefuldt Stemme).

Alt, hvis Du ahned den Smerte, jeg følger!
Hør at frelse min Vres Følger
Jeg i Farens vildtbrusende Bolger,
Dø for Pligten, har styret mig ud!
D, af Omhed fer den, som mig hader,
Dybt jeg trænker min Vre, min Fader —
Alt hvad Livet har skjönt jeg forlader —
Jeg staaer ene med Smerten, med min Gud!

Marcel

(med faderlig Bærdighed).

Standt, adle Vige, standt Din Klage;
Vad ei Din skjønne Daad Dig nage!
Maade og Fred skal Dig ledsage,
Thi Du fulgte Dydens Bud!
Om, fordi Du Lasten hader,
Alt paa Jorden Dig forlader —
Hisset er en skærlig Fader;
Du finder Trøst hos Din Gud!

(ved sig selv).

Skjøndt alle Kvinder beskrives
Som Dødvale, der skulle uddrives,
Der blandt dem Engle maa gives,
Da jeg een her for mig seer.

(selv grædende).

Græd dog ei meer!

(ved sig selv). Arme Vige!

(til Valentine). Græd dog ei meer.

(Valentine gaaer; Marcel følger hende for at spørge,
men hun iler fra ham og flyr til Kapellet).

Marcel.

Nu rask, Marcel! — hvis det endnu er Tid
— jeg løber

Dg med Livet hans Frelse fra Uldergang kjøber.
(seer Raoul og St. Bris, som kommer med deres Bidner).

Gud! det er ham og hans Judas.

St. Bris (til sine Bidner).
Paa samme Tid som vi

Er min Modstander her — ret godt!

Raoul (stolt).

Hvad? mener I

Jeg bryder givet Løfte?

Marcel (ved sig selv).

Hvordan undgaar den Snare,

Den Forræder har lagt?

Raoul.

Du her, min træe Marcel?

Marcel (fast).

Ja!

(hemmeligt til Raoul).

En Engel har mig sagt

At med en Morderfæse

Den lumste Greve kom herhen!

Raoul.

Jeg troer, Du raser, min Ven!

(til Bidnerne).

I ved en ærlig Kamp som Bidner ere her;
Gjør Eders Pligt; jeg Alt overlader til Jer.
Særtet.

Alle.

Med Haab i Gud jeg Sværdet drager;

Kun for min Hærs Hævn jeg tager —

Det gjælder Kamp med Haan og Trods!

Den, som har tandt Veddragts Flamme,

Vil Straffens Lyn drabende ramme!

Til blodig Strid! Gud med os!

(Bidnerne maale Pladsen og betegne Stillingerne).

Marcel.

O, strømmer Taarer! brist nu, Hjerter!

Jeg staaer forladt i navnløs Smerte!

Hør dog, o Gud! Ddinger's Bøn:

Tag hen mit Liv, men frels min Søn!

De fire Bidner

(træde fra begge Sider hverandre imøde i Midten af Skuepladsen; med dæmpet Stemme).

Hvad der end hænder, vi kæmpe Alle;

Paa engang skal Angrebet stee,

Med Dolk og Sværd, af Tre mod Tre,

Dg ei for Een vi see at falde

Kampen er forbi.

Protestanterne.

Det sværges her!

Catholikerne.

Det afgjort er!

(Bidnerne tage St. Bris' og Raouls Sværde, som de maale og underlæge).

Bidnerne.

Ene skulle vi Kampen bestaae;

Ei andre i den deeltage maae!

Protestanterne.

Det sværges her!

Catholikerne.

Det afgjort er.

Bidnerne.

Hvo der end paa Pladsen skal blive,

Ingen Naade og Fred vi give.

Protestanterne.

Det sværges her!

Catholikerne.

Det afgjort er.

Alle.

Med Haab i Gud jeg Sværdet drager, o. s. v.

(begge Partier opirre hinanden).

Catholikerne.

I deres Blis sig Angsten maler!

Protestanterne.

Frygten kommer. Modet daler!

Catholikerne.

Ha, Hjertet bæver, Læben praler!

Protestanterne.

Jeg snart min Hævn med Blod husoaler!

Alle.

Nu frem til Kamp, hvis I har Mod!

Bad Eders Sværde i vort Blod!

Hold op som Kvinder os at true,

Dg lær for mandigt Mod at grue!

Til Baaben I Feige! I snart maa ligge for vor Fod!

(de falde ud imod hverandre og begynde Kampen).

Marcel

(seer imod Baggrunden, hvor han opdager Maurevert og nogle Bevæbnede).

Herre, stands! — hist nærmer sig en Flok!

— I Mørke

Ei opdage jeg kan hvad den vil her og dens Styrke.

(trækker sit Sværd).

Stand's og forklar hvem I er;

Siig hvad I ville her!

Maurevert

(som træder frem med to Bevæbnede).

Ingen Spørgen!

(Marcel stiller sig ved Siden af sin Herre med Sværdet i Haanden. Maurevert seer ham væbnet).

Men seer jeg ret? Treløse Calvinister,

Paa stimandsviis, i Klostretal sig lister

Her omfring i Natens Ro

For at myrde os arme Papister!

(falder mod Baggrunden).

Her frem! her frem og forsvarer vor Tro!

(Bevæbnede ile til og sløtte sig om Maurevert, som med dem omringer Raoul, hans Bidner og Marcel).

Marcel.

Det er Forraderie! Skurke! Himlen I frister!

Soldaterne (i Bærtshuset).

Rom di rom!

Freden jeg hader!

Hug ind! skant i!

Leve vor Fader,

Bor Coligny!

Marcel

(hamrer med Voldsomhed paa Døren til Bærtshuset).

Coligny!! — Med Philisternes Hær

Du, Treens Kamper, i Gæver!

(med Tordenro, til Psalmens Melodie).

Du staaer os Gud i Faren nær,

Du fører os til Gier!

(Døren til Bærtshuset rives op; Soldaterne styrte ud og slutte sig til Marcel. Maurevert og hans Fol-

geivende fare forfærdede tilbage og stille sig bagved St. Bris og hans Bidner. Paa samme Tid fører Støien nogle Stundenter til Vinduet i Bærtshuset tilvendsre.

St. Bris (seer Studenterne).
 Herud! griber Dolk og Sværd!
 Vold og Mord! styrter frem!
 Troens Fjender er her!

En Student (fra Binduet).
 Op mod dem!

(Studenterne komme illoft ud af Bærtshuset: de katolske Fruentimmer følge efter dem. Striget har ogsaa kaldt de protestantiske Fruentimmer fra det andet Bærtshuus. Begge Partier stille sig, gløddende af Forbittrelse, udfordrende imod hinanden).

Soldaterne.

Her er vi! paa Kna, Skolarer!
 Kys paa Riset! ei et Kny!

(indbyrdes, drilende Katholikerne).

Snart de Veblingsskarer
 Til Vievandsbæknet tye;

Studenterne.

Her er vi! Fortrak, I Harer!
 Vand i Blodet! tie og flye!

(indbyrdes, drilende Protestanterne).

De med Psalmer forsvare
 Sig naar Sværdene gny.
 Calvinistmod godt vi kjende.

Soldaterne.

De Papister prægtigt rende.

Studenterne.

Lad dem nu smage Staal!

Soldaterne.

Slæng det Pal paa et Baal!

(De forbittede Fruentimmer trænge sig frem og true, haane og spotte hverandre),

Katholikinderne.

Med raue Soldater strippe
 Omkring til Skam og Tort!

Protestantinderne.

Med Dreng i en Kippe
 At dandse Gren bort!

Katholikinderne.

At blive saa til Skam!

Protestantinderne.

At stjæle med det Kram!

Alle Fruentimmerne.

(mere og mere hidse).

Jeg Respect Jer skal lære!

Jkk' et Død!

Redstem Mødet,

Thi ret nu koger Blodet

Og jeg er kort for Ho'det;

Jeg slaar til for I troer!

Soldaterne.

Snart de Veblingsskarer

Til Vievandsbæknet tye!

Studenterne.

De med Psalmer forsvare

Sig naar Sværdene gny.

Studenter, Soldater og Fruentimmer
 (imellem hverandre).

Det med Blodbad skal ende!

Op og knuser vor Fjende!

Godt Papisterne rende!

Calvinistmod vi kjende!

Ned med dem! — Havn den Tort!

Jag dem bort!

(Begge de forbittede Partier have grebet til Baaben; de fare nu løs paa hinanden. Nogle Fruentimmer flye forstrækkede til Siderne, knæle og bede; andre, som ikke ere saa bange, styrt med deres Børn ind iblandt Sværd og Landsver, for at tilbageholde de skjæmpende, som frugte for at træde dem ned. St. Bris og Raoul angribe hinanden, og Marcel, som har revet Egen fra en Opvarter, der er kommen ud fra Bærtshuset, iler hen til sin Herre, for at afbøde Modstanderens Hug. I dette Dieblit komme fra venstre Side kongelige Pager og Krigere; nogle af dem bære Fæller, hvormed de løse for Marguerite, som, ledsaget af Hofbetjentene, bliver bragt til sit Palads i en Bærestol. Ved Synet af Dronningen standse de skjæmpende og trække sig med Grædsighed tilbage).

Urbain.

Gjører Plads for Dronningen af Navarra!

Marguerite.

Hvad? selv ei her i Paris kan min Broder lue
 De vilde Udbrud af blinde Religionsraserie?
 Kan jeg til mit Palads ei drage her forbi
 Uden at Borgeres Kamp jeg med Rædsel maa
 ffue?

St. Bris

(vegende paa Raoul og Protestanterne).

De kun er Skyld deri; vi, Deres Majestæt,
 Os mod Forraderie forsvare.

Raoul.

Nei, Skylden bærer han! uden Grund eller Ret
 Han os overfaldt her med sin leiede Skare.

Marguerite.

Min Gud, hvem skal jeg troe? hvordan be-
 vises det?

Hvor er Vidner?

Marcel (træder frem).

Jeg helligt kan sværge, desværre!
 Det er dem, som har sjæmndigt villet myrde
 min Herre.

St. Bris.

Du lyver!

Marcel.

Alf en Kvinde jeg her

Om denne sorte Plan forud advaret er.

(seer Valentine, som, indhyllet i Sløret, har staaet paa Gavellets Trappe og lyttet til Udsagnet).

Og denne Kvinde — hun er der!

(Valentine vil forfærdet gaae ned af Trappen og skjule sig iblandt Mængden, men St. Bris styrter rasende imod hende, griber hende ved Haanden og kaster hendes Slør tilside).

St. Bris (forfærdet).

Min Datter!

Alle.

Store Gud!

St. Bris.

Jeg forbauses! — Du Bøstfyldning
 mod mig fører?

Raoul.

Hvad, vil hun frelse mig!?

Marguerite.

Ja, hun vil døe for Dig!

Valentine.

Min høie Dronning, tie!

Raoul.

Det dybt mit Hjerte rører!

Nen jeg selv hos Nevers hende hemmeligt
saae —

Marguerite.

Da hun besejdt ham om hendes Haand at
afslaae.

St. Bris (med vild Glæde).

Den til Straf for Jer Haan nu en Anden
tilhører!

(der høres Munt fra Floden i det Fjerne).

Ha, lytter til!

(med henrykkelse idet han besejrer Blisken paa Raoul).

Der vi Brudgemmaen har med den
jublende Skare!

Han paa Floden vil hjem med den Elskede fare
I en Pragt, som den undrende Flok skal
forklare,

At den stolteste Ridders Udkaarne hun er,
At hun stænkte sin Tro til den adle Nevers.

(Paa Floden kommer en rigtigmykter og med Lam-
per behængt Gondol, besat med Musikanter.
Grevnen af Nevers med sin Brudestare, bestaa-
ende af Hørdamer og Vager, singer iland).

Nevers (nærmere sig til Valentine.)

Edle Dame, hulde Skjønne!

Følg med! ledsag en Mand, som med Om-
bed vil lønne

At en Engel ham værdig sin Kjarlighed holdt!
Hvad Lykken har mig stænknet nu Eder til-
hører;

Som Besejret til det jeg den Seirende fører,
Nen med Fryd, thi jeg nu er af Lankerne stolt!

(Zigeunerstaren nærmere sig til Grevnen og hans
Brud, for, efter Davidens Skik, at forære dem
Blomster. Paa et Tegn af Grevnen uddeler hans
Pager Penge til Zigeunerne, som udrykker de-
res Glæde ved Landse, hvorpaa de gaar et
Dreblik bort for at komme tilbage med Kaffet
og Lys for Toget. Grevnen tager sin Bruds-
Haand og fører hende, ledsaget af Grevnen af
St. Bris, sine Benner og Pager, til Gondol-
en, hvorfra Musikanterne under Finalen ved-
blive deres muntre Musik).

Brudestaren.

Held og Fred, adle Var, Dig ledsage!
Glæden rigt af Dit Haab blomstre frem!

I Dit Fjød med vort Tog Lykken drage
At opslaae sit Paulus i Dit Hjem!

Under Dands sig paa Tonernes Vinge
Bore Danser med Himmelen svinge,

Vi vor Hylsning Dig henrykte bringe!
Skjønne Var,

Du vor Kjarlighed har!

Raoul (i Fortvivlelse).

Smerten boier mig ned!
Ham sin Haand hun maa give!

(rafende til Eugénietterne).

Ingen Naade! ingen Fred!

(ved sig selv).

Hun ei Min kan blive —

De mit Hjerte sønderribe!

St. Bris.

Lad hans Brede kun flamme;

Tungt vil Hævnen ham ramme —

Aldrig han min Datter favne skal!

(til Raoul).

Jeg beleer at Du mig truer;

Nu jeg sønderknuust Dig stuer!

Ha, fly, forfulgt af Nag og Dval!

Marguerite (til Raoul).

Mandig Du lide maa

Hvad Du kan ei undgaae!

(til de Dyrbragte).

Ingen Kamp! Navarras Dronning be-
faler!

(til Raoul).

Var som Helt Dine Dvaler,

Lad dem ei Dit Mod nedslaae!

Studenter og Soldater.

(imellem hverandre).

Ingen Fred! enten Havn eller Død!

Ingen Naade! Lad for min Fjød dem
sulle,

Jeg vil mit Dre luffe;

Bed Spot med min Tro deres Liv de
forbrøder;

Mig Gud at straffe de Skjændige bød!

(Nevers og hans Følge have besejret Gondolen,
som stoder fra Bredden under Kanfater. Dvin-
der, Mænd og Børn skaffe sig paa Kapellet
Trappe, Bænke og Borde; nogle krybe op i den
store Teg. Zigeunerne ile over Skuepladsen,
svingende deres Kaffet, for langs med Flokbre-
den at lyse Toget. Marguerite har allerede taget
Plads i sin Bærstol og hendes Følge følger
sig i Bevægelse mod Quaien. I Korgrunden
truer og spotte Protestanter og Katholiker, i
flokkvis, hverandre. Dækket talder).

Fjerde Act.

Et Gemak i Grevnen af Nevers Pallads. Bæg-
gene ere prydede med Familienportraiter; i Bag-
grunden en stor Dør og et stort gettist Vindue.
Paa venstre Side en Dør, som gaar ind til Va-
lentine's Sovgemak; paa højre Side en Kamin
og ved Siden af den en af Papet stult Ind-
gang til et Cabinet; nærmere mod Korgrunden
et Vindue, som gaar ud mod Gaden).

Valentine

(alene, siddende paa en Kanapee).

Jeg er ene i mit Hjem — ene med bittere
Nag!

At, til evig Dval Du har grusomt fordømt
mig, min Fader!

Til Trods med Dig for jag,

Jeg den elskede Raoul forlader!

O Gud! forgyaves steg mit Suk til Dig
i Dag —

Du har mig ikke frelst fra en Lænke, jeg
hader;

O Gud! udslet da Mindet om min tabte
Ven,

O, lad mig glemme ham, jeg aldrig seer
igjen!

(Raoul træder ind af Døren i Baggrunden.)

Vilde Himmel! er det ham — ham, som
mit Fjød omsvæver,

Hvis smertefulde Blik mig følger hvor jeg
gaaer?!

Raoul (mørk).

Ja, det er mig — mig, som her i Natten
for Dig staaer,

Som sønderknuft til Blik mod den Krænkede
haver,
Som nu, træt af Kampen, ei agter hvad
vil stee!

Valentine (bævende).

Hvad fordrer Du af mig?

Raoul.

Intet! — jeg vil kun Dig see

For jeg gaar bort at døe.

Valentine.

O Rædsel! — hvad har Du vevet?

Hvis min Fader — o hvis Nievers —

Raoul (tødt).

Ja, vel jeg veed, jeg kan dem møde her.
O gid de kom!

Valentine.

De blodig Havn har lovet —

Det blev Din Død! — o fly!

Raoul.

Nei, jeg i Døden gaar!

Valentine (lyttende).

Derude Fodtrin lød — o fly!

Raoul.

Nei, jeg bliver! — nu mit Dnske jeg naaer!

Valentine (som har lyttet ved Døren).

Min Fader og Nievers — tank dog paa mig!

(bønlig).

O, skaan mit Navn — lad dem ei finde Dig!
(hun skyder Raoul ind i det af Tæppet skjulte Si-
deværelse. St. Bris, Nievers, Lavanæs og flere
catholske Middere træde ind).

St. Bris.

Ja, det er Kongens Moder, i hvis Navn jeg taler.
Tiden er nu kommen, da jeg meddele kan
Jer den store, af Kirken stadfæstede Plan,
Som Catharina af Medicis har lagt!

Valentine

(sagte, med et Blik paa Sideværelset).

O Dvaler!

St. Bris.

Min Datter, gaar herfra!

Valentine.

Jeg adlyder!

Nievers (griber hendes Haand).

Og hvorfor? — den Tro, for hvilken til
Kamp I opbyder,

Hun altid hengiven var —

Hun den Tausked ei bryder,

Som os Gud og vor Konge ved Eder paa-
lagt har.

(Alle sætte sig).

St. Bris.

Med Troens rene Lys Høre fra Mølmet opstige;
Ville I nu med mig skjæft til Kamp mod
dem gaar?

Alle.

Det love vi med hellig Sed!

St. Bris.

For Gud og hans Ord, for Kongen og hans Rige
I med mig uforsagt vil Kirkens Fjender slaa?

Alle.

Vi følge vil i Dine Fjed!

St. Bris.

Nu vel! alt Herrens Glavind flammer!

Det svæver over dem, som forsage hans Ord!
Hver Hugnot med Dødens Hug det rammer —
Alle skal i Nat meies borte af vor Jord!

Nievers

(i høieste Grad af Forbauselse).

Hvem har fældet Dommen?

St. Bris.

Gud!

Ridderne.

Gud!

Nievers.

Hvem fører Straffens Sværd?

St. Bris.

I!

Ridderne.

Vi!

Nievers (med Rædsel).

Vi?!

(St. Bris reiser sig, hvorpaa alle de andre ogsaa
staae op. Greven betragter Nievers med Mis-
tillid og henvender, med stærkt fremtrædende Gen-
sigt, de følgende Ord til ham).

St. Bris.

Vor Daad skal styrke Tronen

Og værne Religionen;

Vi kun slaae for vor Fædrelands No.

Hvo vil Frafalden være?

Jeg sværges ved min Hæ,

Jeg vil døe for vor Tro!

Nievers.

Skal jeg en Stimand være?

Nei! — kun som Mand af Hæ

Strider jeg for min Tro!

Valentine (bedende).

Skal Din hellige Lære

Skjold for Blodtørsten være?

O, lad Din Fred blandt os boe!

Ridderne.

Bestjærn, o Gud, vor Tro,

Lad Din Mand blandt os boe!

St. Bris (til Ridderne).

Paa Eder Kongen regne kan?

Ridderne.

Stol trygt paa mig!

St. Bris.

Jeg selv vil føre Eder an!

Ridderne.

Vi følge Dig!

Valentine (sagte).

Ha, Nievers, fuld af Forbittrelse, tier!

Hans adle Hjerter foragter Ewig.

St. Bris.

Hvad, Nievers! mørk og forbauset Du
tier?

Nievers (med Afstus).

Mit Sværd til ærlig Kamp, ei til Snigmord
jeg vier —

Udgyd Jer Fjendes Blod, men lad ham
værge sig!

St. Bris.

Hæ vor Konges Befaling!

Nievers (med Bærdighed).

Den er ei Lev for mig
Naar han fordrer en Daad, som gjør mig
til Misdåder.

(viser paa Malerierne).

Blandt mine herlige Abner, som tidt
Gik i Døden for Frankriges Hæder,
Jeg finder manges Helt, men ikke een Bandit.

St. Bris.

Hvad? en Kamp for vor Hellige Tro Du
forsager?

Nevers.

Nei! men mit gode Sværd til Udaad jeg ei
drager.

(brøder Sværdet).

See, det ligger der! lad nu Gud dømme
mellem os!

Valentine.

(iler hen til Nevers; sagte, men med Begeistring).

Ha, jeg beundrer Din mandige Trods
Og stolt med Dig i Døden gaaer!

O, kom! følg med og jeg vil Dig sige —

(St. Bris er ilet hen til Døren i Baggrunden og
har aabnet den. Flere bevæbnede Følgeansøgere
træde ind).

St. Bris.

Kom og fængsler Grev Nevers! — lad ham
ikke undvige!

I med Tert Liv for Fangen indestaaer!

Valentine

(sagte, med et Blik paa Sidsværelset).

Alt, nu at frelse ham jeg ei formaaer!

Nevers.

Jeg vil ei Morder være:

Som Mand af Ord og Grev

Jeg kun slaar for min Tro!

St. Bris.

Til Guds og Kirkens Grev

Hvert Baand skal opløst være;

Min Datters Held, mit Haab, min Ro

Offrer jeg for vor Tro.

Valentine.

Lad, o Gud, i Din Lære

Nu mig finde Trøst og Ro!

Kidderne.

Til Guds og Kirkens Grev

Hvert Baand skal opløst være;

Jeg offer Alt for min Tro!

(Røgle af de Bevæbnede føre Nevers ud i Bag-
grunden. Paa et Tegnet af St. Bris gaaer Va-
lentine ind i sit Sovegemak, hvorfra hun dog lyt-
ter til hvad der foregaaer paa Stuepladsen).

St. Bris.

Og I, som Kirkens Bud til Christenheden høre,
I tapre Mand, som hjætt vil Felset føre,
Hør det Hver, hvortil en hellig Sed os for-
bandt!

(til en af Ansøerne)

Overalt i Paris skal Felset sig adsprede,
Epidende, uden Larm og strar til Angreb rede;
Paa Signalet, som et Lyn, ned med hver
Protestant!

Alle.

Ned med hver Protestant!

St. Bris (til en Anden).

Trang Du ind med Din Hov, hvad end det
skulde gjælde,

Hos Coligny, thi ham vi først maae fælde.

Alle.

Ja, ham vi først maae fælde!

St. Bris (til en Tredie).

Drag til Hotel de Nesle; der vorder Hosten
bedst!

Kong Henrik fejrer nu sit Bryllup ved en Fest,
Hvor de stolte Hugenoiter

I Overmod Catholikerne spotter.

Alle.

Ja, til Hotel de Nesle!

St. Bris.

Hører nu vort Signal! — Naar I første
Gang

Hører fra St. Germain den store Klokkes
Klang —

Da, som Ulven paa Luur i Nattens skumle
Ode,

Beredt den dragne Dolk dem i Hjerter at støde!

(til en fjerde Ansører).

Du og Dine maae ved Strig

Udbrede Skrak; derved de samle sig.

Jeg paa Din Klogskab forlader mig!

(til Forsamlingen).

Lyt taus og skjult til Klokkens Klang

Iatter høre; thi naar den tæner anden Gang,

Da er det Havnens Røst og Dømmedagens
Torden.

Med Dolk, med Sværd da vilbt til Myrden
ud!

Stød til, hug ned og dræb med Stud paa
Stud!

Førherliger vor Tro! udrydder dem af For-
den! —

Nu Kraft dertil vi vil søge hos Gud!

(gaaer hen til Døren i Baggrunden, aabner den og
giver et Bink; tre Munk, ledsagede af en Stare
Novicer, træde langsomt ind).

Valentine

(som imidlertid er traaet ud; sagte).

O Raoul! han ei frelses meer!

Han har hørt Alt og Deben for sig seer!

De myrde ham, hvis ei et Underværk der skeer.

Algede Gud, vær Du hans Skjeld i Døden!

Bestyt Raoul! lad mig for ham gaae i Døden!

(hun trækker sig sagte tilbage).

Munkene.

Lover og priser Havnens Gud!

Lover den Helt, som uforfærdet

Mod Vantro drager Sværdet

Paa Moderkirkens Bud!

(Alle de Tilstedeværende drage deres Dolke og
Sværd.)

Munkene

(udstrække Hænderne over dem).

Dødsvangre Staal, hellige Vaaben,
Som snart i Kjættet blod af Fremmed gives

Vaaben,

Havnens straffende Lyn med Besvætternes

Har,

Glavind i Herrens Kamp, velsignet vær!

Lover og priser Havnens Gud!

Lover den Helt, som uforfærdet

Mod Vantro drager Sværdet

Paa Moderkirkens Bud!

St. Bris

(viser paa sit hvide Skjær og et Kors, han bærer paa Bystet).

Korset og hvide Skjær er, naar vi os adspredte,
Et Frelsens Tegn for Herrens Folk.

St. Bris og Munkene.

De Alle offres maae den Retsfærdiges Brede!
Om de slaae eller flye, om for Livet de bede —
Alle.

Stød ned! stød ned! stød ned!

St. Bris og Munkene.

End den Knalendes Bøn med et Stød af
Jer Dolk!

Alle.

Stød ned! stød ned! stød ned!

St. Bris.

De Alle offres maae, deres Børn, deres
Dvinder,

Alt Dagen, naar den gryer, Ingen levende
finder!

De Forbandede doe! Gud dem ei skender meer!
Alle.

(idet de styrte frem, svingende Dolke og Sværd).

Gud har dømt! Blod skal flyde!

Jaa, ja, Mordstriget lyde!

Som et Lyn vi frembryde!

Hu op og udriv Slangens Braad!

Havnens Fakkell skal flamme,

Døden Skjæterne ramme!

Vi Naade vil annamme

Hist til Vøn for vor Daad!

St. Bris og Munkene.

(med dæmpet Stemme).

Hust Taushed vi Jer bød;

De Faren ei skal ahne

Før Kloffen lyder Død!

Vi ved List os sikkest Veie

Til herlig Seir kan bane,

Derfor: stille, røb Jer ei!

Ridderne.

Vor Daad skal styrke Tronen

Og værne Religionen;

Vi kun slaae for vort Fædrelands No.

Hvo vil Forræder være?

Jeg sværger ved min Hæd.

Jeg vil doe for min Tro!

(med dæmpet Stemme).

Men de Faren ei maa ahne;

Vi ved List os sikkest Veie

Til herlig Seir kan bane,

Derfor: stille, røb Jer ei!

St. Bris og Munkene.

Ei et Ord

Før til Mord

I paa dem

Styrte frem!

(Alle forlade Skuepladsen. Raoul hæver langsomt
Tapetet for at see om Alle ere borte; han vil ile ud
af Døren i Baggrunden, men standser da han hø-
rer at Skaaderne blive slaade for. Derpaa gaaer
han henimod Døren tilentree, og i dette Øie-
blik træder Valentine ud af sit Bærelse).

Duet.

Valentine (standser Raoul).

Hvad vil Du?

Raoul.

Hvad jeg vil? — Dele Brødræds Fare!
Før den skjændige Plan skal mit Naab dem
advare.

Bed Retsfærd's Gud, snart vi væbnede slaae
Og Vapisterne skal Havnens Sværd ei
undgaae!

Valentine.

Blandt dem, Du sværger Død, er min
Fader;

D siig, vil Du min Faders Død?

Raoul.

Jeg gaaer til Kamp mod Sti-
mand ud!

Valentine.

De stride kun for Gud?

Raoul (med Bitterhed).

Er Snigmord Strid for Gud?

Ja, for Eders Gud, som er Mordlyst og
Brede,

Den Gud, hvem Offre I af Brødræds Blod
berede.

Valentine.

D, spot ei Naadens Gud, thi han vil slaae
Dig bi,

Naar Du, med Tillid, fremt ham anraa-
ber i Nøden.

Gaae ei herfra!

Raoul.

Det er min Pligt!

Valentine.

D, da gaaer Du til Døden!

Raoul.

Hvis jeg blev, jeg begik, som de, Forraderie.

Raoul.

Pligt og Hæd til Daad mig kalde;

Lad mig gaae bort fra Dig.

D Gud! om mine arme Brødre falde!

Stal deres Blod anklage mig?

Nei! de til Havn maa væbne sig!

D lad mig gaae,

Med dem at slaae!

Valentine.

Før Morderdølle Du snart vil falde —

Hør min Bøn, o bliv hos mig!

Raoul, Du vil Din Undergang frem-
kalde —

D, skal jeg gaae ved dit Lig!

Und mig det Held at fælse Dig —

Du ei maa

Fra mig bortgaae.

(Raoul river sig løs fra hende og iler hen mod Dø-
ren i Baggrunden).

Valentine.

(styrter efter ham og standser ham).

Denne Veie til Døden Dig fører —

Du betræder den ei uden over mit Lig;

Raoul.

Jeg er strafværdig, at jeg Dig hører!

Valentine (forvildet).

Hvad er da jeg, som kun tænker paa Dig?

Ja, i Rædselens Strund Gud til Vidne jeg
falder:

Alt hvad helligt mig er for Din Frelse jeg gav!

(med stigende Hefthighed).

Bliv her, Raoul! — bift aabner fig Din Grav!
Om mit eget Liv jeg bønfaller,
Thi hvis Du døer, da døer jeg med — jeg
elfter Dig!

(hun ftuler flamsfuld fit Anfigt i fine Hænder).

Raoul.

Du elfter mig?!

Tryllende Ord! Kjærlighed bød,
Dg alle Farens Rædfler fvinde!
Hun elfter mig! — o, kom nu, Død,
Her hendes Fod Du ftal mig finde!

(kæfter fig for hendes Fødder).

Valentine (gyfsende).

Milde Gud, hvad har jeg fagt?

Raoul.

Du har fagt —

Cavatine.

Du har fagt, at Du elfter mig!
D, mit Liv jeg vil oftre for Dig!
Jeg velfigner de truende Farer,
Som i Wengftelsens Ord aabenbarer
Hvad Dit Hjerte ei tilftod for fig:
Du har fagt, at Du elfter mig!

Valentine (fortvivlet).

D, forglem hvad min Angft har Dig fagt!
Større Gud, Timen kommer!
Snart fuldbyrdes den rædsomme Pagt!
Rædflens Nat! — milde Demmer!
Snart er Daaden fuldbragt!

Raoul.

Gladens Kælf vil jeg tomme!
Tilhvift mig de føde Ord igjen;
Lad mig blot om Kjærlighed drømme,
Jeg døer glad, naar jeg døer kun med den!
(trækker hende fagte henimod Døren).

Kom, fly, følg med!

Afted! afted!

Du har fagt, at Du elfter mig;
D, mit Liv vil jeg oftre for Dig!
Kom, fly, følg med mig!
Afted! afted!

(fnæler bedende for hende. Man hører Stormflot-
fen langt borte).

Raoul.

(reifer fig, men er endnu ophibdet af Videnftaben).

Huult i Hjernet Kloffen lyder!

Valentine (fagte).

Rædsel gjennembever mig!

Raoul.

I Nattens Mørke frembryder
En vild Fortvivlelſes Skrig

(lægger Haanden paa Panden og befinder fig).

D Gud, hvor var jeg?

Valentine.

Her hos mig, fom Dig beder —

Raoul.

Ha, nu mindes jeg Alt!!
Arme Brødre, over Gder
De har Døden nedfaldt!

(heftig til Valentine, fom vil holde ham tilbage).

Bort med Kjærligheds Klager;
Bitter Anger mig nager!
Havnenes Sværd nu jeg drager;
Der Broderblod flød!

Jeg min Tro vil forſvare,
Dele fjaft Brødres Fare!
Ud mod Mordernes Skare!
Til Seir eller Død!

Valentine (vriider Hænderne).

Hvad, Raoul, Smertens Skrig,
Graad og Suk ei røre Dig?

Du er feld for min Bøn —

Alt, er det Giftovs Løn?

Mig i Taarer Du feer for Din Fod,
Dg Du gaaer at udgyde Dit Blod!
Nu vel, faa afted! Du kan gaae,
Dien Du gjennembever mig maa!

Raoul.

Bort med Kjærligheds Klager;
Bitter Anger mig nager!
Havnenes Sværd nu jeg drager;
Der Broderblod flød!
Jeg min Tro vil forſvare,
Dele fjaft Brødres Fare!
Ud mod Mordernes Skare!
Til Seir eller Død!

Valentine.

Min Smerte Dig ei nager?
Du min Umhed anlager?
Havnenes Sværd, fom Du drager,
Nabner mig Gravens Skjød!
Bed mit Bryft imod Fare
Jeg vil ømt Dig bevare;
Fly for Mordernes Skare!
Til ei til Din Død!

Raoul.

Pligt og Være mig kalde!

Valentine.

(ude af fig ſelv, flyvende fig til ham).

Nei!

Raoul.

Himlen vil, jeg ſkal falde!

Valentine.

Nei!

Raoul.

Jeg følger Pligtens Røft!

Valentine.

Du forſt ſtal dræbe mig! — flød til, her er
mit Bryft!

Kom, myrd! jeg døer med Lyft!

Raoul.

D Gud! lad ei mit Mod mig forlade!
(trækker Valentine, nager hendes Modftand, hen til
Vinduet, og fløder det op).

Se, de i Blod fig bade!

Se de Ufftyldiges Lig!

Valentine.

Ah, min Forftand forvildes! — jeg min Fa-
der maa hade!

Raoul, han vil dræbe Dig!

Bliv her — jeg døer — ah!

(hun ſegner bevidftløs om).

Raoul.

(i høieſte Grad af Fortvilelſe).

Kom til Dig ſelv! — hvad gjør jeg? — ved
dette Syn jeg maa gyfe!
Væc mig! kan jeg endnu hendes Taarer mod-
ftaae?

(Stormflokken lyder atter).

Nei affsed!

(betragter Valentine, som begynder at komme til sig selv).

Gud, Du Din milde Fred
Over hende lyse!

(han iler hen til Binduet og springer ned fra Balconen. Valentine udsæder et Skrig og synker afmægtig om).

Femte Act.

En prægtig, glimrende oplyst Sal i Henrik den Fjerdes Pallads i Paris. Det hele protestantiske Hof er forsamlet og fejrer ved et Sal Marguerites Brlutid med Kongen af Navarra. Under Dandsjen gaar Kongen af Navarra med sin Brud, ledaget af Pagen Urbain og Hofmedlemmende, igjennem Salen for at betragte Festsjæderne. Uagtet den stoisende Dandsemusik heres Lyden af Stormflokken i det Fjerne; de Dandsende standse, lytte et Dieblis, men veddelive derpaa forgjæve at fortrætte Baller. Da dette er meest levende, heres pludselig en stærk Støien udenfor. Raoul træder ind fra Baggrunden, bleg, forvildet og med blodbesmættede Klæder; Alle flokke sig om ham).

Raoul.

Til Vaaben; til Vaaben; vore Brødre nedstodes!

Tusind leiede Dølse mod os dragne er!

Hiinsides Seinens Bred alt Strømme Bled udgjedes

Og snart er Morderstænen her!

Arie.

Stinnet af Mordernes Følger mig førte
Gjennem Rædser, fremkaldte af Mørkhedens Aand!

Dølsene lyned, med Rædser jeg hørte:

Stød ned! stød ned! Gud gav dem i vor Haand!

I Svønnens Arm de Ufskyldige faldes —

Selv Frankrigs Helt, vor Coligny

De greb med Raseri —

Rædsomme Daad, som skal blodigt gjengjældes!

Han er ei meer — de har dræbt Coligny!

Seer, Venner, her hans Blod —

Saa den Edle Verden forlod!

Men Havnen ei slumrer! den er nær! ja!!

Alle.

Griber til Vaaben! Dødsenglen kalder!

Stormer frem! som Helte falder

For det hellige Ord!

Havner Forsmædelsen blodigt!

Styrter med Dølsene modigt!

Blod for Blod! Mord for Mord!

(Damerne flye med Forærdelse; Ridderne drage deres Sværde og ile ud i Uorden).

(Euepladien forandres. — Paa den ene Side ligger en protestantisk Kirke, igjennem hvis Buevinduer man kan see ind i det Indre, hvortil en lille Der fører. I Baggrunden er et Gitterværk med Port. Udenfor det sees et Torv og i Baggrunden Seinens Quai. Der er en stjerneklar Nat. Protestantiske Qvinder, som bære eller ledsage deres Børn, styrtede flygtende ind paa Scenen, og flokke sig om Raoul, der, saaret, er traadt ind. Han peger paa Kirken, hvori de da søge et Tilflugtssted. Raoul kommer, i heftig Bevægelse).

Raoul.

Du her, min tro Marcel — Saadan mødes vi atter!

Marcel.

Min ædle Herre jeg har igjen!

Raoul.

Du er saaret, min Ven!

Marcel.

Eiger Intet.

Raoul.

O Havn!

Marcel.

Tak ei paa den!

Nu ei Mod seirer meer;

Alf papistiske Bødler omringet I os seer! —
Der i Kirken, hvor Rædser endnu ei de udbrede,

Jeg Qvinder saae med Børn ved Altrets Fod at bede

For at doe i Gud! Følg med; lad os med dem
Terene os i Bøn og gaae til Fredens Hem!
(de ville gaae).

Valentine.

(træder ind, aandeløs og med udslaget Haar).

Hvor gaar Du hen?

Raoul.

Til Seier!

Marcel.

Gjennem Døden!

Valentine.

Nei, Du skal ikke doe! Gud sendte mig i
Nøden;

Gaaer Du med mig, da frelser jeg Dig.

Raoul.

Og hvorved?

Valentine.

Bar dette hvide Skjærf, og i Fred

Du med dette til Louvre mig ledsager;

Der jeg hos Kongens Moder skal Vei til
Raaden aabne Dig —

Hvis Du vil det —

Raoul.

Siig, hvad er Raadens Priis!

Valentine.

Alt vor Tro Du antager!

Raoul.

Nei! — vælger jeg Skjandselens Vei, Du
kan ei elste mig.

Alt os adskiller!

Valentine.

O nei!

Brøde er nu min Kjærlighed ei.

Raoul (forbaiset).

Og Nevers?

Marcel.

Stor ved Aand som ved Mod,
For mig, sin Fjende, han udgjød sit Blod —
Kjæk han rev mig bort fra Døden, men for
en Morder faldt!

Raoul.

Nevers — død?!

Valentine.

Kom, følg med!

Kaoul (drøvlende).

Min Pligt — og Du — opoffre Alt!

Marcel (bebreidende).

Kaoul!

Kaoul.

Marcel, et Liv af Fryd mig Jorden
byder nu.

Marcel.

Kaoul! Din Dommers Røst fra Himlen
narslende lyder!

Valentine.

Kom!

Kaoul (griber Marcefs Haand).

Nei, jeg med ham vil døe i vor Kir-
kes Skjød!

Valentine.

Og jeg — jeg skulde see Din Død?

Jeg skulde, uden Dig, af Frygt for Dødens
Smerte,
Gaae Livets tunge Bei, naar Du har den
fuldendt?

Uden Dig? — der kan Du tro? — O Gud,
i Wandens Hjerter

Du ei Din dybe Kjarligheds Flamme har
tændt!

(med hei Begeistring).

Nu vel, saa føl hvortil den kan Dvinden
henrive!

Beredt at offere Alt for Dig Du her mig seer!

Ja — om end fordømt af Himlen jeg skal blive,
Er det end Synd for Gud — vi stilles al-
drig meer!

Alt for Dig jeg forlader;

Din Skjæbne fra nu er vorden min!

Kaoul! da min Tro Du hader,

Belan — Jeg antager Din!

Gud vore Veie føre

Til Kamp, til Død, til Fred;

Nen Dig jeg skal tilhøre

I Liv og Evighed!

(faster sig i Kaouls Arme og brister i Graad).

Kaoul.

O min Brud!

Marcel.

(betragter hende med Bølelse).

Herrens Naade Dit Die for Lyset
oplader.

Valentine

(trykker sig til Kaouls Bryst).

Min Tro — af, min Elfte, — er Du;

Dig vil jeg følge trygt! — O, kom, Mar-
cel, vor Fader,

Beslign Du fremt den Pagt, som har for-
enet os nu!

Kaoul.

Da den viede Lærer blev nedslødt af Mor-
dernes Dødt,

Saa var Du os vor Kirkes Tolk.

Marcel.

Ja — jeg fuld af hellig Fryd Eders Hæn-
der forer!

Herren selv har mig sat

Til sin Tjener

I Nadselens Nat.

Fruentimmer (i Kirken).

Alherren er et trofast Skjold
For dem, som paa ham haabe,
Jeg trostlig imod Evig og Veld
Hans Naade vil anraabe!

Marcel.

Lyttet til! de om Altreets Fod

Sig fremt nedbede Mod!

Til Herrens Lev, med Hjerte og
Tunge,

I Kærens Stund de sjunge!

Saa bør det os at døe! — Kna! nu
ved Gravens Bred!

Gud ved mig vil modtage Jer Gød!

(Kaoul og Valentine knæle; Marcel staaer opreist
imellem dem og vedbliver med dyb Åbvor).

Vide I, naar jeg nu forener Eders Hænder
Bed mit hellige Kald,

Jeg bekræfter en Pagt, som med Martyr-
døden ender?

Kaoul og Valentine (vedmødt).

Ja, vi ved, at hos Gud først fuldbyrdes
den skal!

Marcel.

Har I løst hvert et Bånd, som os timeligt
fængsler?

Har den hellige Tro

Nu opløstet Jer Aand over jordiske Fængsler?

Kaoul og Valentine.

Ja, i den er vor Trost, er vor Styrke og Ro!

Marcel.

For I kjæft tredse dem, som fra Gud vil
Jer drage?

Og blev Baalet Jer Grav,

Vil I jublende døe? — Sigg, vil I ei
forsage?

Kaoul og Valentine.

Herren Mod til at døe os i Kjarlighed gav!

(Marcel velsigner dem. Man hører Kirkeboerne
blibe sprængte og seer igjennem Vinduerne Fak-
ler og Vandser).

Fruentimmer (i Kirken).

Alherren er et trofast Skjold

For dem, som paa —

(de afbrydes af)

Catholiker (i Kirken).

Ned med hver Hugenot! afsvarg Jer
Lære!

Fruentimmerne (fast).

Nei!!

Catholikerne.

Strax paa Kna og forkynd Marias Ære!

Fruentimmerne.

Nei!!

Catholikerne.

Frakke Paf, vil I ei catholske være?

Fruentimmerne.

Nei!!

(med Hjerteangst).

O, Herre, var Du Ustyldes Skjold!

Catholikerne.

Gud har dømt! — gaaer Dødens Bei!

(der høres Stud i Kirken).

Valentine.

(seer igjennem Binduet ind i Kirken.)

Spæde Børn og Dvinder — Angst og Gru! —

Uhyrer! — Gud! — et Mord! — De synge endnu!

Raoul og Marcel.

De synge endnu!

Valentine.

Munken Dolken hæver —

See — Oldingen hæver —

Ha —! han ligger dræbt! — De synge endnu!

Valentine

(træler og strækker Armene mod Himlen).

Gud! Du forbarme

Dig over de Arme!

(der stodes).

Ha! Bloddaaden skeer!

Marcel

(overvældet af Rædsel).

De synge ei meer!

(Alle Tre ere nedstjunkte i mørk Tausshed og skjule Ansigtet i Hænderne).

Marcel

(som grebet af en pludselig Aabenbaring, udstøder et Strig af Overraskelse og peger mod Himlen idet han udbræder i højeste Grad af Begeistring).
Ha! see hist! — i Glands staar Herrens Trone!

Lover Gud! lover Gud!

Og Himlens Orgler tone!

Raoul og Valentine

(betragte ham; i Begeistring).

O see, o see! han Støvet's Lanker bryder!

Marcel.

Mægtigt Englenes Jubelsang lyder

Og modtager den frigjorte Sjæl

Hos den evige Fader!

Raoul og Valentine.

Om hans Hoved sig Solglands udgyder,

I hans Stemme en Tordenroyst lyder,

Og med Jubel hans frigjorte Sjæl

Dette Jordliv forlader!

Alle Tre (som forklarede).

Paa Harper de lege,

Mod Himlen de pege!

Jeg iler, jeg kommer

Alt staae for min Dømmel!

Med Jubel sig falder —

O, mildt mig Døden kalder!

Farvel, o Jord, farvel!!!

(Nogle bevæbnede Catholiker komme med Fakler i Hænderne over Torvet og høre de Lovsyn- gende; de vilde sprænge Gitteret, og da det ikke lukkes dem, hente de flere, som tilfældig faae Por- ten opbrudt, hvorpaa de strømme ned imod Forgrunden og omringe Raoul, Valentine og Marcel).

Catholikerne (udenfor Gitteret).

Ned med hver Hugenot! afsværg Jer

Lære,

Eller dø for vor Haand!

Alle Tre.

Nei!! — os styrker Herrens Aand!
Vi senderreve Livets Baand!

Marcel (jublende).

See hist! i Glands staar Herrens Trone

Og Himlens Orgler tone!

Mægtigt Englenes Jubelsang lyder!

Driftigt stiger min frigjorte Sjæl

Op til Gud, til Lyksaligheds Bald!

Raoul og Valentine (i Sørvæltelse).

Elske! see, han Støvet's Lanker bryder,

Og med Jubel hans frigjorte Sjæl

Erøver op til Lyksaligheds Bald!

Catholikerne

(som have omringet dem, byde dem Kors og hvide Skjærf).

Afsværg Jer falske Lære!

Forfynd Marias Tre!

Alle Tre

(faste dem med Toragt).

Nei, nei, nei!

Jeg frygter ei!

(de omfavne hverandre alle Tre, vende Brysket imod Morderne og gaae dem forenede imøde med høj Begeistring; Catholikerne vige uvilkaarliggen tilbage).

Hosianna! Hosianna!

Stød til! Stød til!

I Glands staar Herrens Trone!

Hør, Himlens Orgler tone!

Hosianna! Hosianna!

(Catholikernes Forbittelse vækkes ved deres Trods; de nærme sig dem atter og ride Raoul og Valentine fra hinanden. De Gistende slide sig løs og styrte igjen i hinandens Arme. Endnu mere opvildede adskillige Catholikerne dem paa ny. Raoul er under Striden trængt fra Valentine ned mod Forgrunden; nogle Catholiker give Ild paa ham, han skyder og Morderne afsprede sig for at ile efter de Flygtende udenfor Gitteret. Valentine kaster sig fordivvlet over den døende Raoul; Marcel træler ved hans Side med foldede Hænder).

Catholikerne

(som forfølge og dræbe de Flygtende).

Havnenes Sværd Kirkens Kjender ramme!

Udryd den frække Kjætterstamme!

Stød Ynglen ned, øvryd dens Rod!

Gi Barn eller Dvinder maa staaes.

Vor Tro af dem Alle forhaanes!

Gud har dømt! han fordrer Blod!

St. Bris

(i Spidsen af en Høj Støtter).

Hvem er Du?

(Den døende Raoul søger at have sit Hoved; Valentine lægger Haanden paa hans Mund for at hindre ham i at svare).

Valentine.

Vær barmhjertig, min Elskte! o tie!

Raoul

(reiser sig med Anstrængelse og raaber).

Hugenot!

Valentine og Marcel

(reise sig ogsaa og omfavne ham).

Ogsaa vi!!

St. Bris.

Ekyd dem ned!

(Skotterne affyre Geværerne, Valentine synker, dødeligt saaret).

Ha, hvad seer jeg?! -- Min Datter!

Valentine.

Ja, det er mig,

Som hisset vil bede for Dig!

(hun synker ned paa Raouls Lig og dør).

Catholikerne.

Hævnens Sværd Kirkens Fjender ramme!

Udrudd den frække Kjætterstamme!

Stød Ynglen ned, opryk dens Rod!

Ei Barn eller Kvinde maa skaanes,

Ver Tro af dem Alle forbaanes!

Gud har dømt! han fordrer Blod!

(Dækket falder.)

Kjøbenhavn.

Førlagt af J. S. Schubothes Boghandel.

Trykt i Græbes Bogtrykkeri.

